

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

การประกาศธรรมสอนโลกเป็นสิ่งที่ควรอย่างยิ่ง

ก่อนจ้งหัน

วันนี้พระมาฉัน ๓๗ องค์ หลวงตาป่วย ทางไหนก็ไหลมาพระก็ดี เจตนาที่ว่าอย่างนั้นอย่างนี้ เพื่อครูบาอาจารย์ เรายึดถือเป็นเรื่องยุ่งทั้งหมด ที่ว่าย่อมยามๆ เรื่องนั้นเรื่องนี้ เรื่องหยุกเรื่องยาเรื่องอะไร เราถือเป็นเรื่องรำคาญ ไม่พอดีกับความเป็นอยู่ของตัวเองและธาตุขันธ์ เป็นยังงี้ก็ดูกันอยู่นี้ เรียนอยู่นี้ เรียนจบมาแล้ว ก็มีแต่ดูของเก่าเรียนของเก่า แล้วตื่นตื่นไปหาอะไร เราพูดจริงๆ สมกับที่เราสอนประชาชนทั่วประเทศหรือทั่วโลก เราสอนด้วยความสัตย์ความจริงของธรรมทุกอย่างๆ เวลามาเป็นกับตัวของเราเองก็จริงแบบเดียวกัน ไม่ผิดแปลกต่างกันเลย เราจึงไม่มีอะไรวิตกวิจารณ์กับเรื่องความเป็นความตายของเรา เราหมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไร เป็นยังงี้ก็เสียวยารักษากันไปเท่านั้นละ พอรักษาได้ก็รักษาไป ได้ใช้ไป อันใดรักษาไม่ได้ก็ปล่อยไปๆ ถ้ามันหมดเสียจริงๆ ไม่มีทางรักษาหรือก็สลัดที่เดียวปู้บเท่านั้นพอ

ให้เร่งในความพากเพียรนะพระ วันนี้ก็เดินไปดูทางโน้นแต่เช้า ไปดูตามร้านกระรอกกระแต รู้สึกว่าเหือดแห้งบกบางมาก พระเรามันใจจิตเธอ มันเป็นยังงี้ ไปดูตามร้านกระแต พวกกล้วยพวกอาหารในวัดนี้ก็ดูว่าสมบูรณ์อยู่แล้ว ควรจะเฉลี่ยเผื่อแผ่ไปหาสัตว์ทั้งหลายที่เขาอาศัยวัดเราพึ่งเรา ควรดูให้ทั่วถึงนะพระเรา ในครั้งพุทธกาลก็มี นั่นละดูไม่รอบ พระพุทธเจ้าท่านรับสั่ง คือพระไปอยู่ที่แรก เทวดาทั้งหลายเขาอยู่ตามต้นไม้ เรียกว่ารุกขเทวดา พอเห็นพระไปเขามีความเคารพลงจากต้นไม้มาอยู่พื้นธรรมดาๆ ไม่ได้สูงกว่าพระ

ที่นี้พระก็ใจใสทางหนึ่ง คือมุ่งต่ออรรถต่อธรรมล้วนๆ แล้วก็ใจดำอีกทางหนึ่ง ไม่เฉลี่ยเผื่อแผ่เมตตาจิตเมตตาธรรมแก่สัตว์ทั้งหลายมีเทวดาเป็นต้นบ้างเลย เขาเกิดความไม่สะดวกไม่สบาย ไม่สมหวังว้างนั้นเถอะ เขาก็หาอุบายต่างๆ เช่น กะโหลกหัวผีบ้างมาแสดงในที่เดินจงกรมภาวนาของพระ เดียวองค์นั้นเจ็บไข้ องค์นี้เจ็บป่วย องค์นั้นเป็นหวัด เป็นไอเรื้อย พระเห็นว่าไม่สะดวก แต่ก่อนก็อยู่ผาสุกเย็นใจ เลยกลับไปเฝ้าพระพุทธเจ้า พระองค์รับสั่งทันทีเลย พวกเธอนี้ใจดำ ส่วนชาวเพื่ออรรถเพื่อธรรมนั้นก็เพื่อธรรม ส่วนโลกก็เป็นโลก มันเฉลี่ยถึงกันอยู่นี้ทำไมไม่เฉลี่ย เมตตาธรรมมีอยู่ทำไมไม่นำมาใช้ เทวดาทั้งหลายเขาเกิดความเดือดร้อน แล้วแสดงอาการต่างๆ ให้พวกเธอทั้งหลายอยู่ไม่เป็นสุข

นั่นแหละ ไป กลับไปอีก คราวนี้เจริญเมตตาให้ทั่วถึง ทั้งภายในจิตตัวเอง ทั้งภายนอก ให้ทั่วถึง

พอกลับไปคราวนี้ต่างองค์ก็แผ่เมตตา เย็นไปหมดทั้งป่านั้น เทวดาเลยไม่อยากให้ไปไหน นั่นเห็นไหมละอำนาจแห่งเมตตาธรรม มีแต่ใจเฉพาะธรรมอย่างเดียวๆ ไม่มองดูรอบๆ ด้านมันผิด ไม่ทั่วถึง นั่นละเทวดาทั้งหลายได้รับความสงบรมเย็นจากเมตตาธรรมของเรา อันนี้อยู่นี่มันก็หายๆ นี่นะ กระจ้อน กระจแต ก็อยู่เต็มวัดเต็มวา เห็นอยู่ด้วยกัน ไม่ใช่พระตบอด อะโรคพร่องขาดเขิน ซึ่งของมีอยู่ในวัดเรานี้ควรจะถือไปๆ เป็นน้ำใจแก่สัตว์ทั้งหลายเหล่านั้น เมื่อเข้าเราเดินไปเที่ยวดูตามที่ต่างๆ รู้สึกว่าเบาบางๆ เบาบางไปเรื่อย ๆ ทั้งๆ ที่ของเรามีอยู่ ถ้าของเราไม่มีก็ไม่เป็นไร อันนี้ของก็มีอยู่ แสดงว่าบกบางทางน้ำใจ ใจจิตต่อสัตว์ทั้งหลาย

ไปเที่ยวดูหมดนะเมื่อเช้านี้ ดูที่นั่นที่นี่ เพราะนานๆ เราจะได้ไปดูทีหนึ่ง ส่วนดูกลางคืนเราไปอยู่เรื่อย ๆ ไม่มีใครทราบเราแหละ เราไปกลางคืนเราไม่จุดไฟ กลางวันนานๆ เราถึงจะไปทีหนึ่ง กลางคืนเราไปอยู่เรื่อย ๆ ไปดูความเคลื่อนไหวของพระ เฉพาะอย่างยิ่งเวลากลางคืนเดินจงกรมนั้นแหละ นั่งสมาธิภาวนา จะเดินสวดแทรกไปทุกแห่งทุกหนไม่ให้ใครทราบแหละ ไม่จุดไฟ ไปแบบขโมยทีเดียว นี่ไปอยู่เสมอ แต่สำหรับกลางวันนี้เราไม่ค่อยได้ไป เรื่องของสัตว์จึงไม่ค่อยได้ดู

สัตว์อาศัยพวกเรา มีความเมตตาจิตต่อเขา เขาก็ชุ่มเย็น ยัวเยี้ยๆ น่ารัก นกยูงกับลูกมันยัวเยี้ยๆ หากิน เราเดินไปเขาเฉยเลยนะเขาไม่สนใจ เจอนกยูงตั้งสิบกว่าตัวเมื่อเช้านี้ อยู่เป็นแห่งๆ เขาไม่ได้อยู่ด้วยกัน เขาอยู่คนละทิศละทางแห่งละตัวสองตัว เขาอยู่ทั่วๆ ไป เขาไม่สนใจกับเราเลย นั่นก็เพราะเขาตายใจกับธรรม ธรรมอยู่กับพระเขาตายใจ อันนี้มีอาหารอะไรๆ ควรแก่สัตว์ประเภทใดก็ควรจะไปเฉลี่ยกัน อย่างนั้นจึงเรียกว่ารอบคอบ มีเมตตาจิตครอบออบอยู่ไปไหนก็ชุ่มเย็น

การประกอบความ پاکเพียรได้ย่ำแล้วย่ำเล่า เวลานี้ศาสนา กำลังจะล่มจม เพราะพวกพระเรานี้แหละจะทำให้ล่มจม ความขี้เกียจขี้คร้าน ความท้อแท้อ่อนแอ ความไม่เอาไหน ลูกกลมไปถึงความข้ามเกินธรรมวินัย เท่ากับเหยียบหัวพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นองค์ศาสดาไป ธรรมวินัยนั้นแลคือศาสดาของพวกเราทั้งหลาย พระพุทธเจ้าประทานให้แล้ว ดูก่อนอานนท์ พระธรรมและพระวินัยนั้นแล จะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราผ่านไปแล้ว ศาสดาคือธรรมคือวินัย ใครไม่มีธรรมมีวินัยก็หมดศาสดา ไม่มีเหลือ ถ้าเป็นพระก็มีแต่หัวโล้นๆ ผ้าเหลืองใครครองก็ได้ หัวโล้นโกนก็ได้ โคนพาดเข้าถึงกะโหลกศีรษะก็ได้ไม่เห็นมีปัญหาอะไร สำคัญที่การประพฤติปฏิบัติ จิตใจน้อมนึ้ก มีหิริโอตตัมปะประจำตน ให้ระวัง ละอายต่อบาปต่อกรรมอยู่เสมอ อย่าชินชาหน้าด้าน เสียมากเวลานี้

เวลานี้พระเรามาสั่งสมแต่ความชินชาหน้าด่าน อันเป็นข้าศึกต่อศาสนาและศาสนาของเรา มองไปที่ไหนเห็นแต่พระหัวโล้น ๆ เรายื่นเหยียบหัวพระพุทธเจ้า ๆ ไป พระพุทธเจ้าคือพระธรรม พระวินัย เหยียบไปเรื่อย ๆ แล้วจะเอาความเจริญมาจากไหน ถ้าลงได้ข้ามหัวพระพุทธเจ้า เหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วไม่มีทางเจริญ ผู้เจริญท่านเดินตามรอยพระพุทธเจ้า ตามเสด็จไปเลย หลักธรรมหลักวินัยนั้นแหละเป็นทางก้าวเดินเพื่อมรรคผลนิพพานไม่เป็นอื่น

ขอให้เดินตามนี้ พระพุทธเจ้านิพพานแล้วหรือไม่นิพพานไม่สำคัญ สำคัญที่นี่คือองค์ศาสดาซึ่งบอกอยู่ตามหลักธรรมหลักวินัย ชี้แจงตลอด ๆ วินัยนั้นคือรั้วกันสองฟากทางไม่ให้ปีนออกนอกกลุ่มนอกทาง จะตกหลุมตกบ่อตกเหวไปละ ให้อยู่ในกรอบของพระวินัย ส่วนธรรมนั้นก้าวเดิน มีสติธรรม ปัญญาธรรม วิริยธรรม ชันติธรรม มุ่งไปอย่างนั้นเสมอ เรียกว่าเดินตามธรรม ให้พากันตั้งใจ

อยู่ที่ไหนอย่าเผลอสติ สตินี้สำคัญมาก สตินี้รับรองมรรคผลนิพพานไม่สงสัย ขอให้สติเป็นพื้นฐานเถอะ ถ้าสติขาดเท่าไรความเพียรขาดเท่านั้น ๆ เดินจงกรมหย็อก ๆ แหย็ก ๆ ไม่มีความหมาย นั่งสมาธิก็เป็นหัวต่อถ้าไม่มีสติ ถ้ามีสติอยู่อิริยาบถไหนเป็นความเพียร ถ้าตั้งเนื้อตั้งตัว ถ้ารู้สึกตัว ก็เลสเข้าไม่ถึง เวลาสติมีอยู่กิเลสจะไม่พ่นพ้าน ถ้าสติเผลอเมื่อไรกิเลสเหยียบแหลัก ๆ จำไว้ให้ตีค่านี้นานทั้งหลาย สติเป็นสำคัญมาก ขอให้สติตั้งเป็นพื้นฐาน ใครตั้งสติดีผู้นั้นจะตั้งตัวได้ ๆ ตั้งแต่สมถธรรม คือความสงบใจ สติจับลงไป ๆ ใครใช้คำบริกรรมได้ให้ติดกับคำบริกรรมนั้นด้วยความไม่ขาดสติ มีสติติดแนบ ๆ เอาจริงเอาจัง

เมื่อเอาจริงเอาจังก็เรียกว่าจิตได้รับอารักขา ข้าศึกก็ไม่เข้ามารุกรานได้ง่าย แล้วก็ค่อยเจริญ อารักขาแล้วยังบำรุงรักษาเข้าไปอีก บำรุงรักษาเข้าไปเรื่อย ๆ จิตก็มีความเจริญก้าวหน้า เพียงความสงบเท่านั้นชนะหมดแล้วโลกนี้ ยังไม่ถึงขั้นที่ละเอียดกว่านั้นละ จิตดวงใดในโลกอันนี้จะเป็นจิตที่สงบร่มเย็น ไม่มีกิเลสเข้าไปย่ำยีตีแหลักเป็นพินเป็นไฟอยู่ตลอดเวลาไม่มี เอาธรรมพระพุทธเจ้ายื่นเข้าไปเลย ชนะหมดโลกธาตุนี้ธรรมพระพุทธเจ้าถ้ามีสติแล้วอบรมจิตใจให้เข้าสู่ความสงบ ความสงบนี้ปราบความฟุ้งซ่านรำคาญวุ่นวายซึ่งเป็นเรื่องก่อกุศลทั้งหลายออกเป็นลำดับลำดับแล้วจิตค่อยสงบเข้าเรื่อย ๆ

ความสงบหนาแน่นเข้าไปก็เป็นความแน่นหนามั่นคงของใจ เรียกว่าสมาธิ จากสมาธิแล้ว สมาธิได้ขั้นใดภูมิใดก็ตามปัญญาไม่ควรปล่อยวาง ให้จำข้อนี้ให้ดี ถึงกาลเวลาที่ออกพิจารณาแยกธาตุแยกชั้นแยกเขาแยกเรา แยกสัตว์แยกบุคคลทั่วแดนโลกธาตุ น้อมเข้ามาสู่ตัวของเรา มันเป็นเสมอกันหมด นี้เรียกว่าปัญญา ออกพิจารณาใคร่ครวญ นี้ละจะบุกเบิกความเฉลียวฉลาดกว้างขวางออกไป ๆ ด้วยอำนาจของปัญญา สมาธิเป็นแต่

เพียงหันทับหญ้าเท่านั้นเอง พอเอาหินออกหญ้าก็เกิด ส่วนปัญญานี้ถอนรากหญ้าออกหมด เป็นลำดับลำดับ ตั้งใจปฏิบัติตามนี้แหละ ตั้งใจเอาจริงเอาจัง

มาปฏิบัติอย่าเลอะๆ เทอะๆ เหล่านี้สลตสังเวชนะ พุดเหมือนจะเป็นการอวดเนื้อ อวดตัว ไม่ได้อวด เอาความจริงมาพุดเพราะเห็นจากความจริงมาแล้วๆ มาพุดจะผิดไปที่ ไหน จึงขอให้ท่านทั้งหลายได้บำรุงรักษาจิตใจตนให้เป็นของสว่างงามขึ้นมา ถ้าใจดวงนี้สว่าง แล้วครอบโลกธาตุเลย ไม่มีอะไรเสมอเหมือนละใจดวงนี้ เวลานี้มันหมอบอยู่ก็เพราะกิเลส พวกบุตรพวกคุณ ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง มันเหยียบย่ำทำลายตลอดเวลา ไม่มีใครสนใจรื้อฟื้น จิตอย่างนี้ขึ้นมา พระพุทธเจ้าสอนก็หยั่งลงตรงนี้เลย พุทธศาสนาสอนลงที่จิตตภาวนา เพราะพระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยจิตตภาวนา พระสาวกทั้งหลายตรัสรู้ด้วยจิตตภาวนาทั้งนั้น กุลบุตรสุดท้ายก็ปฏิบัติตามนั้นมา ก็สำเร็จมรรคผลนิพพานด้วยจิตตภาวนาเรื่อยมาๆ เรา จะแหวกแนวไปไหน ไปเกาะที่ไหนให้เลิศเลอยิ่งกว่าการดำเนินของพระพุทธเจ้าไม่มี ต้อง เอาตามแบบตามฉบับ

เราอย่าไปเสียตายความคิดความปรุงเรื่องโลกเรื่องสงสาร คิดเท่าไรไม่มีความอึด พอ คิดเท่าไรยิ่งดูดยิ่งตี๋ม เป็นบ้าไปตลอดเวลา นี่ละที่ทำให้โลกให้เดือดร้อนวุ่นวาย ท่านทั้งหลายหาความสุขไปหาที่ไหน ประเทศนั้นเจริญ ประเทศนี้เจริญ มันเจริญตั้งแต่ดินฟ้า อากาศ เจริญตั้งแต่อิฐปูนหินทรายสิ่งก่อสร้างต่างๆ ตึกรามบ้านช่อง เอาเงินมาอวดกัน ไอ้ หลังลาย ว่าเจริญ คนนั้นมีเงินมากคนนี้มีเงินมาก ประสาไอ้หลังลายมันก็กระดากขนตัวเอง ไปหลงมันหาอะไร ทำตัวให้ดี

จิตใจเป็นเจ้าของของสิ่งทั้งหลาย เมื่อจิตใจรอบตัวแล้วสิ่งเหล่านั้นมาทำลายไม่ได้ แต่เราใช้งานได้ ตามผลตามประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการใช้สิ่งของนั้น ถ้าลืมเนื้อลืมตัวเสีย สิ่งเหล่านั้นก็มาเป็นพิษเป็นไฟเผาไหม้เรานั้นแหละ จึงต้องเอาจิตใจให้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ เป็นสำคัญ พุทธศาสนาแท้ลงอย่างนี้ไม่ไปที่อื่น ลงจิตให้สงบ ยิงนักบวชด้วยแล้วหมุนตัว เข้าสู่จิตเลยที่เดียวไม่ให้ไปทางอื่น แยกทางใด ส่วนฆราวาสญาติโยมก็ปฏิบัติตามกำลัง ความสามารถของตนๆ สำหรับพระเราแล้วต้องสามารถ ว่างั้นเลย ขึ้น..ต้องสามารถทันที เลย

ออกแนวรบแล้วต้องรบ ไม่มีถอย นี่ละทางก้าวเดินเพื่อมรรคผลนิพพาน อยู่สดๆ ร้อนๆ อยู่กับหัวใจเรา กิเลสที่ปิดบังก็อยู่กับหัวใจ ธรรมที่บุกเบิกกิเลสออก นั่นก็อยู่ที่หัวใจ เอาธรรมพื้นธรรมขึ้นมา บุกเบิกกิเลสอยู่บนหัวใจให้มันกระจายหายไป จิตใจจะมีความ สงบร่มเย็น สว่างไสวเป็นลำดับลำดับไป จนกระทั่งสว่างไสว เอาสุดท้ายเลยครอบโลกธาตุ ไม่มีสิ่งใดที่จะสว่างไสวครอบโลกธาตุได้เหมือนใจดวงนี้เลย พระอาทิตย์ร้อยดวงสู้ไม่ได้ อันนี้สว่างกว่า นตฺถิ ปญฺญสมฺมา อภาฯ ท่านแสดงไว้ว่าความสว่างเสมอด้วยปัญญาไม่มี

ปัญญา ปัญญาญาณ ปัญญาออกจากใจที่บริสุทธิ์ มันหลายประเภทนี่นะ ท่านสรุปเอาอย่างนั้นต่างหาก ให้พากันตั้งอกตั้งใจ

ผู้ที่มาวัดมาวาก็ให้มาเพื่อการศึกษา อย่ามาเร่ๆ ร่อนๆ ตื่นข่าว เขาว่าวัดป่าบ้านตาดดีอย่างนั้นดีอย่างนี้ ปรากฏชื่อลือลือนาม ใครก็อยากมาดูๆ เตรี๊ดเตร่เร่ร่อน แล้วกิริยาที่มาดูก็เป็นแบบโลกแบบสกปรกนั่นแหละเข้ามาในวัด วัดท่านรักษาความสะอาดอยู่ตลอดเวลา สะอาดทางอรรถทางธรรม ทางหูทางตาหูที่ไหนเป็นความสะอาดไปจากธรรมทั้งนั้น ทีนี้เรามาดูมาดูที่ตาแต่ท่าน เรามันสกปรก ใช้ไม่ได้นะ แต่งเนื้อแต่งตัวนี้ก็จกนดูไม่ได้เวลานี้ นี่ควรเอาเอานะเราไม่เว้นใคร สอนคนให้ดี ไม่ดีก็ปิดออกเลยเทียว ไม่มีคำว่าธรรมนี้จะมีส่วนได้ส่วนเสีย ถ้าดูดำว่ากล่าวเขาจะขาดไปไม่มี...ธรรม สอนคนให้ดี ผิดไปไหน ถ้าดีก็เอาไปเป็นมงคลแก่เขา ไม่ดีก็เป็นความเสียหายแก่เขาต่างหาก ท่านไม่ได้เสียหายอะไร จึงต้องได้เตือนเสมอๆ

มันมาจู้จกจกๆ จนคำจะมีดแล้วยังเพ่นพ่านๆ เข้ามา ถ้าวันใดมาเจอกับเราอย่างนั้น พูดตรงๆ เลยว่า โดนกันแหละ ถ้าเรด้อมๆ ออกมา นึกว่าหมดเวลาแล้วที่แขกคนเข้ามาในวัด ออกมายังจู้จกจกๆ ก็ไล่เบียดกันละชิ มาเพราะเหตุผลกลไกอะไร ถ้าไม่ได้เรื่องได้ราวไล่เดี่ยวนั้นเลย ไม้จั่นไม้ได้ คนหยาบต้องใช้เรื่องหยาบ ทุกสิ่งทุกอย่างหยาบต่อหยาบก็ใช้เหมาะสมกัน ถากไม้ที่คดงอมาก ถากหนักมือ เนอะ ที่เรียบๆ แล้วก็ไม้จำเป็นต้องหนักมือ มันเรียบอยู่แล้ว คนที่เรียบๆ ก็มี ดีก็มี คนที่ผาดโผนโจนทะยาน คดๆ งอๆ ก็มี ก็ต้องมีแง่หนักแง่เบาให้สะดุดใจแก่ผู้ฟังบ้างซิ ถ้าตั้งใจมาศึกษาอรรถธรรมจะได้อรรถได้ธรรมไปทุกวันทุกเวลานั้นแหละ ถ้ามาแบบกิเลสตัณหาแห่มามันไม่ได้อะไรละ ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย

วันนี้ได้พูดถึงเรื่องจิตตภาวนา ให้พระเน้นหนักทางด้านภาวนา งานภายนอกอย่าถือ เป็นสำคัญ งานภายในคือจิตใจนี้ต่างหากที่สำคัญมาก เราไม่เคยลดละนะเรื่องงานภายใน มันจ้ำอยู่ภายในนี้จะให้ลดละจะให้จิตจางไปไหนละ สิ่งเหล่านั้นมันจ้ำที่ไหน ไปทำอะไรมันก็ทำป้อกๆ แปะกๆ ไปอย่างนั้นละ ว่าแก้รำคาญ มันเพิ่มความรำคาญ ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้ เพราะจิตใจจ่อเข้าไปหากิเลสตัวเป็นพินเป็นไฟอยู่ในใจไม่ได้ มันตีหงายออกมาๆ ก็ไปทำงานนั้นเพื่อแก้รำคาญรำคาญ สำหรับพระเราดูไม่ได้เลยพระกรรมฐาน

เอา มันพลุ่งที่ตรงไหนตีเข้าไปตรงนั้น ส่วนมากกิเลสตีหงายๆ กำหนดเข้าไปนั้น ความคิดความปรุงเป็นพินเป็นไฟผลัดกันออกมา จิตหงายได้ๆ เอา ชัดลงไปจนกระทั่ง ความคิดความปรุงข่านรำคาญเป็นพินเป็นไฟดับเสียบลงไป นั่นเห็นแล้ว เห็นคุณค่าแล้ว เพราะการบังคับด้วยธรรม พากันจำเอานะ ต่างองค์ต่างมาจากทุกทิศทุกทาง ไม่ทราบว่าเป็นประเทศไทยเมืองใดต่อเมืองใด มาแล้วก็เอาหลักธรรมหลักวินัยกลงเป็นอันเดียวกัน จึง

ไม่จำเป็นต้องถามถึงชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำหรือประเทศใดๆ ทั้งนั้น เอาธรรมเอาวินัย
 กางเข้าปั๊บ เป็นพระก็เป็นพระแบบเดียวกัน ปฏิบัติอย่างเดียวกัน เสมอกันไปหมดเลย
 เหมือนหนึ่งว่าเป็นอวัยวะเดียวกัน ไม่มีคำว่าทะเลาะกัน อวดดีอวดเด่นนั่นคืออวดชั่ว อย่า
 เอามาอวด อะไรที่ดีให้ยึดเอา อะไรไม่ดีปัดออกๆ พวกกันจำเอานะ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

วันที่ ๒๒ วันวิสาขบูชา เราจะไปเทศน์ที่อุดร เราบอกแล้ว ถ้าไปด้วยความเรียบร้อย
 แล้วเราจะไปและเทศน์ให้ เราบอก ถ้าไปแบบวิสาขะหมากัดกันเราไม่ไป เราว่าจี้ เพราะเรา
 ได้ยินแว่วๆ ทางกรุงเทพแล้ว มีแต่ตัวเป้งๆ กิเลสเท่าภูเขาๆ ยกทัพมาชนกัน เรื่องธรรมไม่
 ปรากฏ นี่เราสลดสังเวช โดยถือเอาวิสาขบูชา ว่าวิสาขบูชาโลก ว่าจั้น ให้มันโด่งดังทั่วโลก
 ความหมาย วิสาขบูชา บำเพ็ญกุศลถวายเป็นพุทธบูชาแด่องค์ศาสดา วันประสูติ ตรัสรู้
 ปรีณิพพาน ให้เป็นวันวิสาขบูชาโลก ที่นี้เวลาเสียงมันดังมามันไม่มีอย่างนั้น ยกทัพเข้าใส่
 กัน มีแต่ตัวเป้งๆ ตัวทึมมานะสูงๆ ตามกิเลสเท่าภูเขาๆ ๓ ภูเขา ๔ ภูเขา มาปะทะกันอยู่ใน
 นั้น พระพุทธเจ้าก็แหลกล่าภาษาโลก มีแต่พวกนี้เหยียบย่ำทำลายลงไป หาความเป็นสิริ
 มงคลไม่ได้ มีแต่เรื่องกิเลสออกสนามออกแนวรบทั้งหมดเลย

เราฟังอย่างละเอียดล่อ เมื่อได้ความแล้วก็สวดกลับย้อนไป นี่มันจะเป็นวิสาขะ
 หมากัดกันแล้วหรือ พระพุทธเจ้าเลิศเลอขนาดไหน ทำไมจึงเอาหมากัดกันต่อพระ
 พักตร์พระพุทธเจ้าล่ะ เท่านั้นละ จากนั้นเราก็หยุด ที่นี้ทางนี้ว่าจะมีวิสาขะที่จังหวัดอุดร เรา
 ก็เอานั้นมาไล่กันละซิ ถ้าเป็นอย่างนั้นเราไม่ไป บอกว่าไม่มี เรียบร้อยตามธรรมดา เออ ไม่
 มีเราจะไปให้และเทศน์ให้ บอกเลย กะว่าบ่าย ๕ โมงนะ (๕ โมงครึ่งครึ่ง) ถ้างั้น ๕ โมงเรา
 ก็พอดีไป ไปเขาก็กำหนดเป็นจุดศูนย์กลางเอาไว้ว่า ๕ โมง แต่หลักใหญ่เขาก็รอเรานั้น
 แหละ เราก็ไปตามเวลาของเรา เห็นว่าเหมาะสมแล้วก็ไป เข้าหรือเร็วเขาไม่สำคัญแหละ
 พอมองเห็นหน้าเราเท่านั้น มาแล้ว นาฬิกาตกเป๊ะเป๊ะๆ หมดเลยไม่มีความหมาย เป็นอย่าง
 นั้นละ

นี่เขาถามมาก็เป็นการตีเหมือนกัน กราบเรียนถามว่า วัดป่ามีเจตนาเผยแพร่ธรรม
 ของครูบาอาจารย์ เมตตาติดตั้งสถานีวิทยุเสียงธรรม เพื่อให้ประชาชนได้รับฟังธรรมะที่
 ถูกต้องของครูบาอาจารย์ จึงได้จัดตั้งกองผ้าป่า และบอกบุญไปยังญาติโยมพุทธศาสนิกชน
 ให้ได้มีส่วนร่วมในการครั้งนี้ การกระทำเช่นนี้จะทำให้ผิดจากข้อวัตรปฏิบัติ และปฏิปทา
 ของพ่อแม่ครูจารย์อย่างไรหรือไม่ สุดแท้แต่จะโปรด (จากพรพิมล)

การประกาศธรรมสอนโลกเป็นสิ่งที่ควรอย่างยิ่งแต่องค์ศาสดามา ไม่มีอะไรจะเป็น
 อัมมมงคลแม้ชนิดเดียว การประกาศธรรมสอนโลก โลกได้ยินรู้สึกดีชั่ว บาปบุญ นรกสวรรค์
 ตลอดมรรคผลนิพพาน จากพระโอวาทคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า จึงเป็นสิ่งที่ควรอย่างยิ่ง

ที่เขาเกี่ยวข้อก็ว่า จึงได้ตั้งกองผ้าป่าและบอกบุญไปยังญาติโยมพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ให้ได้มีส่วนร่วมในการครั้งนี้ด้วย นี่ละข้อที่ว่าจะขัด ขัดตรงนี่ละ อันนี้เป็นเรื่องของประชาชนทั่วๆ ไปเราไม่ได้ว่าอะไร เราสอนไปแล้วก็แล้วไปเลยๆ เขาจะแยกจะเยาะไปด้วยสติปัญญาของตนที่เป็นการกุศลก็แล้วแต่จะพิจารณา เพราะการประกาศให้ทราบทั่วถึงกันในเรื่องของอรรถของธรรมนี้น้อยมาก การประกาศเช่นนี้จึงไม่เห็นว่าจะขัดข้องแต่อย่างใด เพราะไม่มีการบังคับ เป็นแต่ประกาศให้ทราบข่าวศีลข่าวธรรม เราเห็นว่าไม่ขัดข้องแหละ

ธรรมะเวลานี้กำลังออกกว้างขวางมากนะ เรายิ่งจวนจะตายก็รู้สึกว่าจะเข้มข้นตลอดด้วยความเมตตาต่อโลก แทนที่จะมาเมตตาต่อเราหรือเป็นห่วงเรา เราไม่มี เราบอกตรงๆ เราไม่มี หมัดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือเลย พอแย็บออกนี่ก็เรื่องของโลกเลยครอบไปหมดตลอดเวลา สำหรับเรื่องของเราไม่มีอะไรที่จะเป็นกังวล จึงเรียกว่ามันหมดโดยสิ้นเชิง หมดจริงๆ ไม่มีอะไรเหลือ ที่นี้ก็มีความเมตตาต่อโลกสงสารเท่านั้น ใครจะพิจารณาให้เป็นศีลเป็นธรรมต่อตนเองและส่วนรวมอย่างไรก็แล้วแต่จะพิจารณากัน เพราะเป็นความชอบธรรมด้วยกันแล้ว

เขาหาบปีบี่สี่ไฟกินดับกินปอดประชาชนมาทั่วประเทศไทย กินมานาน กินลึก กินแรกกินไม่หยุดไม่ถอยก็ไม่เห็นว่าอะไรเขา นี่การประกาศเพื่อศีลเพื่อธรรม เพื่อความร่วมมือเย็นแก่หัวใจของโลก ทำไมจะขัดกัน เราแน่ใจเลยว่าจะไม่ขัด ใ้อสิ่งที่จะขัดๆ นั้นเอาขึ้นมาคลี่คลายดูกันซินะ เรื่องสกปรกเรื่องทำลายจิตใจของประชาชนที่เขาอยู่ได้อ่านาจ อาศัยอำนาจบาตรหลวงป่าๆ ถิ่นๆ แล้วลื่นกินแบบนั้น กลิ่นกินแบบนี้ มีข้อกฎหมายที่บังคับและแอบอ้างไปก็มี มีเยอะ กินอยู่ตลอด พวกนี้พวกไม่ยอมเสียเปรียบ ยกขึ้นมาเขาก็ว่าข้าราชการหรือรัฐบาล ก็ถูกทั้งสองนั้นแหละ เพราะไม่มีใครที่จะทำความเดือดร้อนแก่ประชาชน ทุกคนทุกขคนมีคณจน เอาให้ได้ยั้งนั้นๆ แนะ บังคับกันอยู่ในตัว

อันนี้ไม่บังคับ การบุญการกุศลเพื่อจิตใจของคนให้เป็นมหาคุณต่อจิตใจนี้เป็นของหายากมาก ที่เราอุตสาหะพยายามนี้เราก็แน้เต็มหัวใจเราแล้วว่า การสอนธรรมนี้เป็นมหามงคลตลอดมา เราจึงเร่งกำลังวังชาที่จะพอเทศน์ได้สอนได้ อย่างเทศน์อย่างนี้ก็ออกทั่วโลกเลยจะว่าไง ออกอินเตอร์เน็ตมันก็ทั่วโลก ที่แรกก็ทั่วประเทศไทยก่อน จากนั้นก็ออกทั่วโลกก็เพื่อหัวใจคนนั้นแหละ

ท่านทั้งหลายอย่าเห็นว่าสิ่งใดใหญ่กว่าหัวใจนะ หัวใจนี้ครอบโลกธาตุ ถ้าเปิดทางให้หัวใจเดินโดยความเป็นธรรมแล้ว สิ่งทั้งหลายที่เคยทำลายจิตใจให้บอบช้ำมาเป็นเวลานานนั้นจะยุบยอบลงไปๆ ต่างคนต่างจะมองเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ไม่บีบบี่สี่ไฟเห็นแก่ได้ โดยถ่ายเดียวด้วยวิธีการต่างๆ คดโกงรีดไถบีบบี่สี่ไฟอย่างนี้จะไม่มี จิตใจสะอาดแล้วมันกลิ่นไม่ลงนะ อย่างหัวใจเราเนี่ยเราพูดจริงๆ สะอาดหรือไม่สะอาดก็เต็มที่แล้ว อะไรเข้ามาขัด

นิตหนึ่งปิดออกทันทีไม่เอาเลย เห็นว่าอันนั้นเป็นภัย นั้น ไม่ได้ว่ามาเป็นคุณนะ ไม่มี ปิดทันทีเลย จะราคาสูงต่ำขนาดไหนถ้าขัดต่อธรรมแล้วเป็นไม่เอาเลย ถ้าเป็นคุณแล้วเอาเท่าไรก็รับ เป็นประโยชน์เรื่อย ๆ ไป เราดำเนินอย่างนี้เรื่อยมากับพี่น้องทั้งหลาย สมกับว่าเราช่วยด้วยความเมตตาล้วน ๆ ส่วน ไม่มีอะไรเหลือในใจเรา เราช่วยเต็มกำลังความสามารถ

เราพยายามคิดแ่งนั้นแ่งนี้ เพื่อชาติไทยของเราก็คิดเต็มกำลัง คิดดูซิทองคำดอลลาร์ อะไรเหล่านี้ เข้าคลังหลวงก็เต็มที่แล้วตั้ง ๑๑ ตัน กับ ๓๗ กิโลครึ่งแล้ว ยังขอขบิณฑบาต ขออดอดออ่อนเป็นน้ำไหลซึมเข้ามาอีก นั้นเห็นไหมละ เพียงเท่านั้นยังไม่พอเราคิดแล้ว ทองคำในคลังหลวงเราคิดแล้วเราไปดูเอง จึงเอาอันนั้นออกมาพิจารณาประกาศให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วกัน แล้วต่างคนต่างบริจาคมาอย่างนี้ละ คนนั้นเท่านั้น คนนี้เท่านั้น หนุนกันไป ๆ ชาติไทยของเราก็แน่นหนามั่นคง นี่เราคิดไว้หมดนะ เราไม่ได้คิดไว้เพื่อเรา เราคิดไว้เพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ของเราทั้งนั้น ทั้งสามพระองค์นี้เรารู้มอย่างสุดกำลัง ใครมาแตะไม่ได้ว่างั้นเลย คอขาดเลยกับเรา เป็นอันว่าไม่ถอย คอขาดเลยเทียว เรารู้มสุดขีดขนาดนั้นละ รักสงวนมาก เหตุุนมากที่สุดเลย

เราจึงพูดได้เต็มปากในการช่วยชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ของเรา อย่างไม่ออมปากเลย พูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย การขอขบิณฑบาตพี่น้องทั้งหลายก็เพื่อเป็นมงคล ๆ แก่หลักใหญ่ของเรา เราคิดไว้หมดเลยนะ เวลาเป็นโอกาสที่ควรจะได้ก็อยากให้ได้ ถ้าไม่สบโอกาสแล้วก็จำเป็น เวลานี้ยังมีโอกาสอยู่ อย่างทองคำพอจะเป็นน้ำไหลซึมเราก็อยากให้เป็น นี่ก็ได้เยอะแล้วนะ ดูจะถึงร้อยกิโลแล้วมั้ง (๙๘ กิโลครึ่งผม) เอ๊ะ เมื่อวานนี้ก็มากิโลหนึ่ง นับหรือยังเมื่อวานนี้ (ไม่ได้นับครับ) เมื่อวานหมอนิพนธ์มาให้ ๑ กิโล (เป็น ๙๙ กิโลแล้วครับ) นั่นซี เราอยากจะว่าร้อยกิโลแล้วนะแต่ก็ยังว่าไม่ได้ทองมันยังไม่สมบูรณ์ เราอยากจะว่าอยู่แล้ว นี่ละเห็นไหมละน้ำไหลซึม จะร้อยแน่ ๆ ละ ถ้าไม่พูดอย่างนี้อันนี้จะไม่มีเลย ขาดไปเลย ทั้ง ๆ ที่สมบัติเงินทองข้าวของเราก็พอมีพอเป็นพอไป พอจะเฉลี่ยเข้าสู่จุดส่วนรวมได้ เมื่อไม่มีใครพูดไม่มีใครเบิกทางให้ก็ไม่ทราบจะทำยังไง เมื่อมีอันนี้ก็ไหลเข้ามา ๆ อย่างนี้แล้ว

เวลามีชีวิตอยู่เราก็ทำเต็มความสามารถของเรา นี่เราก็เคยพูดกับผู้กำกับโดยเฉพาะเวลาเจ็บ ๆ อยู่สภานูสองต่อสองนั่นแหละ ไปดูโกดัง คือโกดังต้องเต็มเอี้ยดตลอด นี่สำหรับโรงพยาบาลทั้งหลาย มาจากโรงพยาบาลต่าง ๆ จังหวัดต่าง ๆ มาโรงไหนให้ได้เหมือนกันหมดเลย ส่วนไหนที่เป็นพิเศษ เช่น อุบล ทุกโรงในเขตจังหวัดอุบลให้พิเศษทั้งนั้น โคราช อุตรดิตถ์ สามจังหวัดนี้ให้พิเศษทุกเขตของจังหวัดนั้นเลย ไม่ว่าโรงไหนมาช่วยภูมิก็มีสองโรง เทพสถิตกับภักดีชุมพล ไกลมากนะ วัดเข็มไมล์จากนี้ไปถึงโคราช ๓๓๔

กิโกลถึงสูงเนิน อันนี้ก็ขนาดสูงเนิน โกล เราจึงให้เป็นพิเศษ ที่นี้พิเศษก็ต้องพิเศษเสมอกันหมด เพิ่มเท่าไรเป็นเท่า นั้นเหมือนกันหมด ถ้าธรรมดา ก็เท่า นั้นเหมือนกันหมด เอาไว้อย่างนั้นเต็มเอี้ยด ๆ ไม่ให้บกพร่องเลย โรงไหนมาให้ได้ทุกโรง

เวลาเรามีโอกาสเราก็ไปของเรา เราไปเราเป็นพิเศษของเรา ไปโรงนั้นไปโรงนี้ ดูโรงไหนอึดคัดมาก เข้า ๆ ไปทีหนึ่ง ๆ อย่างนั้นละ ระยะเวลาเป็นไขไม่ได้ไปโรงไหนเลย เข้าโรงพยาบาลตัวเอง ๆ เราช่วยอย่างนี้ละช่วยโลก ขอให้ได้ช่วยโลกเต็มกำลังความสามารถเราเป็นที่พอใจ สมกับความเมตตาที่มีต่อโลกเต็มสัดเต็มส่วน เราไม่หวังอะไรแล้วในโลกนี้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง หมดที่จะหวัง ไม่มีเลย มีแต่ความเมตตาต่อโลกทั้งนั้น อุตสาห์พยายามช่วยเหลือกันไปอย่างนี้โลกเราอยู่ด้วยกัน

ถ้าธรรมมีแล้วโลกนี้จะสงบนะ ความโลภก็ไม่มาก ความโกรธ ความเคียดแค้น ราคะตัณหา ก็มีธรรมระงับ พออยู่พอเป็นพอไป อยู่ในกรอบของศีลของธรรมไม่เดือดร้อน ถ้าข้ามอันนี้ไปเป็นไฟ ๆ พระพุทธเจ้าวางไว้เป็นระยะ ๆ ฆราวาสก็ศีล ๕ กามเมสุ มิจฉาจาร ราคะตัณหา บังคับไว้ อันนี้ตัวรุนแรง ตัวนี้รุนแรงมาก ก่อได้ทุกแห่งทุกหน ท่านก็บังคับไว้ ถ้าผู้ต้องการความสงบร่มเย็นแก่ตนเองครอบครัวเหี้ยมเรือกก็จะต้องปฏิบัติตามนี้เย็นอย่างนั้น ไม่เป็นอื่นนะ ถ้าขัดนี้แล้วขัดแย้งทะเลาะเบาะแว้ง นอกจากนั้นแตกจากกันเลย นั้นเห็นไหมละ

ศีลธรรมเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร เราเอาแต่กิเลสมาเหยียบธรรม ๆ ลูกเป็นพินเป็นไฟก็ยิ่งเห็นว่าเป็นความดีอยู่ มันก็เผาไปเรื่อยละซิ ถ้าเห็นว่ามันเป็นไฟแล้วถอยห่าง ๆ ความทุกข์ความเดือดร้อนซึ่งเป็นพินเป็นไฟมันก็สงบลง ขอให้พากันเห็นโทษตามธรรมของพระพุทธเจ้าที่ทรงพิจารณาเรียบร้อยแล้ว ตรัสรู้เองโดยชอบแล้วมาเป็นคติเครื่องเตือนใจตนเอง ตามกำลังของเราที่เป็นเพศฆราวาส ก็ให้หนักหน่วงในทางฆราวาสของเราเพศของพระก็ให้ปฏิบัติตามหน้าที่ของพระ หน้าที่ของพระเพศของพระ เรียกว่าเต็มยศเลยตามหลักพระวินัย

เพศของพระมีศีลบริสุทธิ์เต็มที่ จากนั้นก็สมาธิ ปัญญา วิชชา วิมุตติหลุดพ้น เพศของพระสมบัติของพระก็ศีลสมบัติ มีศีลเป็นเครื่องประดับตนเต็มที่แล้วตั้งแต่วันก้าวออกจากโบสถ์ อุปัชฌาย์บวชให้เรียบร้อยแล้ว มีศีล ๒๒๗ รักษาเต็มภูมิตลอดเลย ก็เป็นผู้มีศีลเต็มตัว จากนั้นก็บำเพ็ญทางด้านจิตใจเพื่อความสงบจิตใจ คลื่นกิเลสมันดีอยู่ภายใน คีลอยู่ภายนอก เอาธรรมเข้าไปตีภายในให้กิเลสสงบลง ใจก็มีความสงบร่มเย็น ถ้าจิตใจสงบร่มเย็นโลกกว้างนะ ถ้าใจหาความสงบไม่ได้โลกคับแคบ มาคับแคบอยู่ที่ใจ ตีบตันอยู่ที่ใจ ปีบปี้สไฟอยู่ที่ใจ อบรมจิตใจให้มีความสงบ พระเราต้องให้เป็นอย่างนั้น

พระบวชมาไม่มีอรรณมีธรรม ศีล สมาธิ ปัญญาติดตัวเลย ไม่สมคุณค่าของพระนะ พระเป็นพระลูกศิษย์ตถาคตด้วยต้องเป็นผู้ทรงมรรคทรงผล พอบวชแล้วก็ไล่เข้าในป่า ไล่ไปไหน พระพุทธเจ้าไล่พระเข้าป่านะ รุกขมูลเสนาสน์ ไล่เข้าป่า บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขา ตามถ้ำเงี้ยวผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ที่เป็นที่สะดวกแก่การประกอบความพากเพียร แล้วจงอุทิศที่อยู่และบำเพ็ญ ในสถานที่เช่นนั้น ตลอดชีวิตเถิด นุ่นนะฟังซิ เป็นของเล่นเมื่อไรเอาตลอดชีวิตเลย นี่เป็นพระโอวาทที่เด็ดขาดเพื่อมรรคผลนิพพานแก่พระผู้ตั้งใจต่อธรรมนั้น ๆ จริง ๆ

พระบวชแล้วก็เข้าอย่างว่านั้นเป็นไปตามนี้เลย ศีลสมบัติมีสมบูรณ์ สมาธิสมบัติ ปัญญาสมบัติ จากนั้นก็วิมุตติสมบัติหลุดพ้นไปได้ เรียกว่าสมบัติของท่านมีเท่านี้พอแล้ว สมบัติของพระท่านไม่เอาமாகอะไรนัก ศีลสมบัติ สมาธิสมบัติ ปัญญาสมบัติ วิมุตติสมบัติ หรือวิมุตติญาณทัสสนะสมบัติ พอ พอแล้ว นี่สมบัติของพระ พอสมบัตินี้แล้ว พอ ปล่อยหมด โลกไม่มีอะไรเหลือ เพราะสมบัติอันนี้สิ้นค่าแล้ว เกินกว่าอะไรที่จะมาแทรกซึมได้นะ เราจึงต้องได้เร่งสอนพระเสมอ

ขอให้ศาสนาได้เด่นขึ้นมาจากภาคปฏิบัติ ผู้ดำเนินตามทางของศาสดาโดยแท้เถิด จะไม่มีตั้งแต่เรื่องมูตรเรื่องคูศรอกอบศาสนา ครอบพระครอบเนร ครอบวัดครอบวา ไปที่ไหนเห็นแต่มูตรแต่คูศร เห็นแต่ส้วมแต่ถ่านเต็มวัดเต็มวา เต็มพระเต็มเนร ดูไม่ได้นะ ก็หลักธรรมหลักวินัยมีอยู่ การปฏิบัติของพระเนรเราปฏิบัติอย่างไร มันขวางกันขนาดไหน จนกระทั่งถึงว่าเป็นส้วมเป็นถ่าน เป็นมูตรเป็นคูศร ปฏิบัติเลวลงไป ๆ วัดก็เลยกลายเป็นส้วมเป็นถ่านไปเลย ไม่เรียกว่าวัดแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในวัดนั้น หูรห่าฟุ่ฟ้าไปด้วยของสกปรกคือกิเลสตัณหาทั้งนั้น ไม่มีธรรมแทรกอยู่ในนั้นเลย มีแต่หูรห่าฟุ่ฟ้าเป็นเรื่องของกิเลสทั้งมวล แยกเข้ามาหาพระก็ตัวความเพลิดความเพลิน ความรื่นเริงบันเทิงไปกับโลกกับสงสาร ไม่มองดูอรรถดูธรรมเลยก็เต็มอยู่ในพระ และปฏิบัติตัวด้วยมูตรด้วยคูศรอย่างนี้แล้วจะไม่ให้เรียกว่ามูตรว่าคูศรได้ยังไงพระเนรเรา เรียกได้ไม่สงสัย ตามหลักความจริง

แล้วที่นี้พระเนรก็เป็นมูตรเป็นคูศรเสีย วัดนั้นก็ส้วมเป็นถ่านไปเสีย ก็เลยเป็นมูตรเป็นคูศรไปด้วยกันเลย มันจะเป็นอย่างนั้น จะไม่เป็นวัดตั้งศาสดาสอนไว้นะ ศาสดาสอนไว้เป็นวัดนี้ รุกขมูลเสนาสน์ นี่ละคือวัดของพระผู้ทรงมรรคทรงผล ผู้จะได้นำธรรมมาแจกจ่ายประชาชนญาติโยมให้มีความสงบร่มเย็น เป็นมรรคเป็นผลขึ้นแก่ใจของตนอย่างประจักษ์ นี่คือธรรมพระพุทธเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ ถ้าใครนำไปปฏิบัติจะเห็นชัดเจน อย่าให้กิเลสมันล่อมหน้าล่อมหลังตลอดเวลาเลย ศาสนาแคบเข้าไป ๆ

เวลานี้ที่ปรากฏอยู่ข้างก็คือในวงกรรมฐานสายพ่อแม่ครูจารย์มั่น เพราะเราอยู่นี้ เป็นจุดศูนย์กลางนะเรา เราเป็นจุดศูนย์กลางของวงกรรมฐานสายพ่อแม่ครูจารย์มั่น มาอยู่นี้หมด มาขึ้นอยู่กับนี้หมด ใครมาที่ไหนๆ ออกจากวงกรรมฐานสายพ่อแม่ครูจารย์มั่นก็มาหาเรานี้ละ ทัวไป แล้วก็รู้สึกที่ท่านดีตลอดมา เราไม่ได้ต้องดีสำหรับวงกรรมฐานเรา แม้จะมีเหตุการณ์ร้ายแรงยังไงท่านก็ออกมาช่วยกันเต็มเม็ดเต็มหน่วย ถูกต้องตามศีลตามธรรม

ดังที่ประกาศหรือประชุมกันที่วัดโศการามเป็นหมื่นนั้น ว่าทำอะไรเป็นเท่านั้น จะเอามากกว่านั้นก็ได้พระ ท่านพร้อมแล้วๆ ด้วยความเป็นธรรม ก็ได้มาประชุมกันเป็นข้อตกลงไว้เรียบร้อยแล้ว นี่เป็นข้อตายตัวของศีลของธรรมที่ถูกต้องดีงามแล้ว เป็นอื่นไปไม่ได้ เราเสนอเข้าไปแล้วจะไปทำลายไม่ได้ ถึงจะไม่ออกประกาศก็เป็นศีลเป็นธรรมอยู่ในล้นชั๊ก สง่างามอยู่ในล้นชั๊ก สว่างแจ่มอยู่ในล้นชั๊ก ไ้มูตรไ้คูดมันออกไ้อ้ออกอวด ออกประกาศนั้นมันก็เหมือนเอามูตรเอาคูดไปตีกระจายเหม็นคลุ้งทั่วประเทศเขตแดน

ท่านเหล่านี้ท่านตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ ทุกอย่างท่านพร้อมเลย พอเราล้นยังงี้พร้อมกัน ๆ เลย เพราะเหตุไรท่านถึงมาพร้อม คนไม่ควรเชื่อถือ เชื่อถือได้ยังไง คนไม่ควรที่จะพร้อมแล้วปฏิบัติตามได้ จะปฏิบัติตามได้ยังไง ท่านก็ต้องเล็งดูปฏิบัติทาของเรามาแล้วเหมือนกัน เพราะปฏิบัติทาของเราการดำเนินมา พระเณรทั้งหลายก็เคารพนับถือตลอดมาด้วยความไม่มีที่ต้องดีตามหลักธรรมหลักวินัย เวลาออกช่วยชาติบ้านเมืองนี้เราก็ออกโดยธรรมโดยวินัย ไม่ให้ขัดกับธรรมกับวินัยเลย ตรงแนวๆ ไปตามนั้น ผิดถูกชั่วดีว่าไปตามเหตุตามผลอรรถธรรมทั้งนั้นเลย มันก็ไม่ผิด พระเณรทั้งหลายท่านจึงร่วมมืออย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยตลอดมา พร้อมเสมอ

ก็มีอันนี้ละพอเป็นเกาะเป็นดอนเอาไว้เวลานี้ละ ถ้าไม่มีนี้แล้วหมดเลยละ พุดชั๊ด ๆ ศาสนานี้จะหมด วิชาอาวาสกลายเป็นส้วมเป็นถ่านไปหมด เป็นโรงสุรารายาเมา เป็นทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในนั้นหมดเลย เรียกว่าส้วมว่าถ่านได้ไม่สงสัย ถ้าไม่มีวงกรรมฐานเป็นเครื่องกั้นกางไว้บ้างแล้วจะเป็นอย่างนั้นแน่นอน อันนี้ก็พอได้ระวังกันอยู่บ้าง เพราะผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เทิดทูนพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ยังมีอยู่ แล้วผู้เทิดทูนยังมีอยู่ ผู้จะมาทำลายทำลายต่อหน้าต่อตานี้ไม่หน้าด้านจริง ๆ มันก็ไม่กล้าทำลายได้นะ หน้าด้านจริง ๆ มาทางนี้ก็หน้าด้านใส่กันซิว่าไง ไม่อย่างนั้นมันไม่ถึงกัน

เรื่องมรรคผลนิพพาน บุญกุศลนี้อย่าพากันสงสัยนะ ถ้างงเชื่อพระพุทธเจ้าให้เชื่อเถิด รวมอยู่กับพระพุทธเจ้าทั้งหมด ตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่มีผิดมีเพี้ยนไปไหนเลย สวากขาตธรรม สวากขาโต ภควตา ธมฺโม ตรัสไว้ชอบแล้วทุกอย่างไม่มีเคลื่อนคลาดเลย ให้ปฏิบัติตามนี้ อย่าฟังเสียงใครนะ เสียงเหล่านั้นไม่ใช่เสียงศาสดาองค์เอกที่จะรื้อขนสัตว์ออกจาก

ทุกซัได้นะ มีแต่จะมามากลงๆ ศาสดารอบด้านลากลงทั้งนั้น ศาสดาองค์เอกคือ พระพุทธเจ้าของเราเมืองค้เดียว นี้ละลากขึ้นๆ ให้ตั้งใจปฏิบัติ

เวลามีความซ้เกียจซ้คร้านให้มีธรรมสะกิดใจบ้างมันจะได้ตื่นเนื้อตื่นตัว ถ้าปล่อยไปเท่าไรมันยิ่งเคลิ้มหลับไปเลยนะ กิเลสนี้กล่อมได้ง่ายมากกล่อมสัตว์โลก ธรรมกล่อมยาก เวลายังไม่มีกำลังนะ ถ้ามีกำลังก็อีกเหมือนกัน นี่ก็เคยเล่าให้ฟังแล้ว ถอดออกมาจากหัวใจ มาพูดจะผิดไปไหน เวลาล้มลุกคลุกคลาน จะเป็นจะตายเพราะกิเลสเหยียบย่ำทำลาย น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาก็ได้มาเล่าให้ฟัง นี่แสดงว่าหมดอำนาจเลย กิเลสเหยียบตลอด หงายเลยๆ สู้กิเลสไม่ได้

จนน้ำตาร่วง เพราะเหตุไร ก็เราตั้งใจขึ้นมาปฏิบัติจะพัดกับกิเลสอย่างเต็มเหนี่ยวแล้วยังไม่ถึงไหนกิเลสพัดเอาหงายหมาๆ มันเป็นอย่างงี้กัน สดสังเวชน้ำตาร่วง แต่สำคัญที่ใจอันหนึ่งมันไม่ถอยที่มันพอพืดพอเหวี่ยง เอาหงายก็หงาย สู้ไม่ได้ก็ยอมรับว่าสู้ไม่ได้ แต่จะสู้ เอาขึ้นไปอีกอบรม โรงงานใหญ่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มัน ไปรับการอบรมแล้วขึ้นไปอีก พืดอีกหงายอีกๆ พืดไปพืดมามันก็มีท้องเหมือนเรา มันก็หงายท้องให้เราดูซี เหนอ มึงก็มีท้องเหมือนกันเหอกิเลส จากนั้นก็เอาละที่นี้เรื่อยๆ นี่เวลาธรรมมีกำลังเป็นอย่างนั้น

เวลากิเลสมีกำลังมีแต่เราหงายท้องๆ เวลาธรรมมีกำลังพืดกิเลสให้หงายท้องให้เห็นต่อหน้าต่อตา เรากับกิเลสต่างคนต่างมีท้อง หงายท้องให้กันดู ที่แรกมีแต่เราหงายท้องให้กิเลสดู ครั้นต่อมากิเลสหงายท้องให้เราดู เพราะพืดกันไม่ถอยนี้ จากนั้นกิเลสก็หงายเรื่อยๆ ทางนี้ก็บุกใหญ่เลยละที่นี้ เป็นอย่างนั้นนะ พอขึ้นบุกใหญ่แล้วเป็นความเพียรที่ว่า ชูลมุนแล้วนะ ถอยไม่ได้แล้ว เป็นความเพียรชั้นชูลมุน หมุนตัวๆ คำว่าถอยไม่มี มีแต่พุ่งๆๆ นี่ละธรรมมีกำลังกิเลสหมอบลงๆๆ

พิจารณาไปจนกระทั่งถึงได้พูดเฉยๆ แต่ไม่ได้พูดด้วยความสำคัญนะ เวลาคนที่ไหนมันก็ไม่เห็นกิเลส เหนอ มันไปไหนหมดกิเลส มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเหอ ว่าตัวเอง ดูกิเลสตัวไหนก็ไม่เห็น หมอบหมดมันเป็นยังงี้ สักเดียวมันก็โผล่ขึ้นมาซัดกัน แต่พูดเฉยๆ เราไม่ได้พูดด้วยความสำคัญ พูดเวลามันว่างกิเลสมันยังไม่โผล่ก็เป็นอรหันต์น้อยสักครั้งหนึ่ง พอเอาอีก ซัดกันอีก ซัดกันอีกเลย ลงได้ขั้นนี้แล้วไม่มีถอยนี้เห็นใหม่กำลังของธรรม ถ้าลงได้มีกำลังแล้วกิเลสนี้ขาดสะบั้นๆ เหมือนกับกิเลสมีกำลังเอาเราขาดสะบั้นเหมือนกัน แก้กันได้อย่างนี้เสมออีกเลย

เอาจนกระทั่งถึงมันขาดสะบั้นไปโดยสิ้นเชิงไม่มีเหลืออะไรแล้ว ก็จำขึ้นมาโดยไม่ต้องไปถามใคร สนุทธิฐิติโก พระพุทธเจ้าประกาศอย่างสุดยอดไว้แล้ว มันก็จำขึ้นในหัวใจเราด้วย สนุทธิฐิติโก สุดยอดเช่นเดียวกัน แล้วจะไปทูลถามพระพุทธเจ้าหาอะไร นั้นละ

ข้าศึกหมด ไม่มีอะไรที่จะเข้ามาขัดมาแย้งได้อีกเลย คำว่าอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ก็หมดไปเลย อรหันต์ใหญ่ก็หมด อรหันต์น้อยก็หมด ไม่มีอะไรเหลือ เป็นอย่างนั้นนะ

จึงได้เร่งพระให้ภาวนากัน มรรคผลนิพพาน อยู่สด ๆ ร้อน ๆ ที่หัวใจนะ เอาเปิดออก ๆ อย่าได้จ้าง ตรงนี้ไม่ได้นะ ด้วยเหตุนี้เองที่เราทำงานทำการเกี่ยวข้องกับประชาชน ญาติโยมหรืออะไรก็ตาม เรื่องธรรมนี้จะแน่นหนามั่นคงปိုင်ตลอดเวลา อ่อนไม่ได้เลย หันมาทางพระก็ใส่ตุ้ม ๆ ตามเดิม ความเพียรของพระจะอ่อนไปไม่ได้ เพราะอันนี้เหมือนกับว่าเสาธงทองคำสว่างามจรดฟ้า สว่างจ้า เป็นเครื่องดึงดูดให้ทุกสิ่งทุกอย่างโอนอ่อนเข้ามา เรื่องอรรถเรื่องธรรม ที่จะอ่อนไปตามกิเลสไม่มี มีแต่แข็งแกร่งตลอด การเตือนพระเจ้า พระสงฆ์ก็เหมือนกัน

สำหรับพระเจ้าพระสงฆ์ในวัดนี้เราก็มชเมย ข้อวัตรปฏิบัติของท่านไม่ว่าภายนอก ภายในท่านเรียบทุกอย่าง ภายนอกก็คือการปิดกวาดเช็ดถู ทำความสะอาดในที่นั้นที่นี้ท่านก็ทำอย่างเรียบร้อยสวยงามตามอรรถตามธรรม สติธรรม-ปัญญาธรรม ด้วยความเป็นธรรมด้วยกัน มันก็สวยงามไปหมด ไม่ว่าชาติชั้นวรรณะใดที่พระมาอยู่ที่นี้ข้อวัตรปฏิบัติสวยงามเสมอกันหมด ความพร้อมเพรียงสามัคคีเสมอกันหมดเลย เราก็ได้ชมท่าน ที่ยังหนุนอยู่ตลอดเวลานี้ก็ถึงความเพียรทางใจเอาให้ดี เอาให้มันแน่นเข้าไปโดยลำดับ อย่าให้บกพร่องทางใจ ภายนอกก็ให้เรียบร้อย ข้างในก็ให้เรียบร้อยและสวยงามตลอด

เรามุ่งมั่นมากที่สุดเรื่องอรรถเรื่องธรรม เพราะไม่มีคำว่าจิตจางว่างเปล่าจิตดวงนี้ธรรมดวงนี้ไม่มี มีแต่จำอยู่ตลอดเวลา เห็นใครก็มีแต่โบกมือ เอา มา เอาซิ ๆ เร่งอย่างนั้นนะ ที่ท่านว่า เอหิปัสสิโก ในบทธรรมคุณ สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้วชอบแล้ว อกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลาที่จะให้ผล ประกอบความเพียรเมื่อไรเป็นผลเมื่อนั้น สนฺทิกฺขุจฺโง ผู้ปฏิบัติจะพึงรู้ด้วยตนเอง ๆ ด้วยกัน ไม่ต้องไปถามพระพุทเจ้าแหละ

เอหิปัสสิโก ในธรรมท่านสอนว่าสามารที่จะเรียกร้องคนอื่นให้มาดูได้ธรรมของจริง แต่ทางภาคปฏิบัติเราแยกเป็นสองนะ ปรียัติเราก้เรียนมาแปลมาอย่างเดียวกัน ก็ยอมรับคำแปลในภาษาบาลี ไม่ผิด สามารที่จะเรียกร้องคนอื่นมาดูได้ธรรมของจริง แต่ภาคปฏิบัติมันไม่เป็นอย่างนั้น พลิกมาว่าธรรมท่านสอนเราเพราะเราปฏิบัติธรรม ธรรมคือสติปัญญาธรรมอยู่ในใจของเรา เอหิปัสสิโก ให้อ่อนจิตของท่านเข้ามาสู่วงอริยสัจ เข้ามาที่นี้ วงอริยสัจชาติเกิดแก่เจ็บตายอยู่ที่นี้ กิเลสตัณหาอาสวะอยู่ที่นี้หมด ให้อ่อนจิตเข้ามาดูที่นี้ ปัสสิโก ดูที่นี้ จะรู้จะเห็นกันที่นี้

โอปนยิโก ไปพบไปเห็นสัมผัสสัมพันธ์กับสิ่งใดให้ยอมเข้ามาเป็นธรรมสอนตนเสมอ ปจฺจตฺตํ เวทิตพฺโพ วิญญูหิ ท่านผู้รู้ทั้งหลายจะรู้จำเพาะตน ๆ เท่านั้น ผู้ไม่ปฏิบัติไม่

รู้ เรื่องธรรมคุณก็แปลไว้เรียบร้อยแล้ว ที่มีแยกกันอยู่บ้างก็คือทางภาคปฏิบัติ ที่ว่าสามารถเรียกร้องคนอื่นมาดูได้ว่าธรรมของจริง บางทีตัวมันแสบๆ มันจะว่าเป็นบ้าหรือไปหาเรียกร้องอะไร วา้งนั้นก็ไฉ่ไฉ่มละ ธรรมของจริงอยู่ที่ไหนเกิดมาแต่โคตรแซ่ของเราเราก็ไม่เคยเห็นธรรมของจริง จะมาเรียกร้องไปดูได้ยังไง เขาว่าอย่างนั้นก็ได้ถ้าเขาแทรกเข้ามา

แต่เวลาสติธรรม-ปัญญาธรรมเตือนให้ย้อนจิตของตนเข้ามาสู่ที่นี่ไม่ผิด เรียกว่าไม่ผิดเลย ธรรมของจริงอยู่ที่นี้ ไม่อยู่ที่ไหน ธรรมของจริงอยู่ที่นี้แหละ ให้ดู กิเลสตัณหาอยู่ที่นี้หมด เข้ามาสติจับปัญญาจับอยู่ที่นี้แล้วจะรู้จักเห็นกันที่นี่ เรียกว่าเอหิปัสสิโก ให้ย้อนจิตเข้ามาดูที่นี่ แปลได้สองอย่าง อันนี้แปลตามภาคปฏิบัติเราแปลเอง เราก็ได้คิดตัวอย่างมาจากภาคปฏิบัติอันนี้ ว่าธรรมของจริง ให้ย้อนมาที่นี้มันจะรู้จะเห็นขึ้นที่นี้แหละ

ที่นี้จะบอกให้เขามาดูได้ธรรมของจริง แม้แต่อยู่ในศาลานี้ลองบอกดูซินะว่าให้มาดูธรรมของจริงกับหลวงตาบัว ใครจะฟังขึ้นละ นี่ธรรมของจริงอยู่ที่นี้เขาจะว่าหลวงตาบัวเป็นบ้าก็ได้สินะ เพราะฉะนั้นเราไม่พูดอะไรมันล่อแหลมกับความเป็นบ้านะ ให้ดูธรรมของจริงทุกคน ย้อนจิตเข้ามาอันนี้เสมอ เข้าใจไหมละ พูดเท่านั้นละวันนี้ก็พูดมากอยู่นะ นี่พูดถึงเรื่องภาคปฏิบัติ เร่งรีบละภาคปฏิบัติเวลานี้ ให้เร่งตลอดเลย ไม่ให้อ่อนข้อ เราเจ็บไข้ได้ป่วยใครก็มากังวลกับเรา เรายังปิดแล้วยังมายุ่งนะ ถ้าเจ็บไข้ได้ป่วยใครไปยุ่งไม่ได้นะเราเราพูดจริง ๆ ถ้าลงเจ็บไข้ได้ป่วยจะหลบซ่อนอยู่คนเดียว ๆ พอดี

ชั้นรักับจิตอยู่ด้วยกันพิจารณากันอยู่นี่ตลอด ไม่ได้เอาใครมายุ่ง มากวน จะไปฟังนั่นฟังนี่ไม่เห็นมีอะ ในจิตมันพร้อมกันอยู่นี่หมดแล้ว ก็เรียนมาพอแล้ว เวลาเป็นขึ้นอะไรก็ดูกันอยู่นี่ มีแต่ชั้นรัมันติดตันอยู่นั้น จิตก็ดูเท่านั้นไม่เห็นมีอะไร ที่นี้พอเจ็บไข้ได้ป่วยคนนั้นก็มา คนนี้ก็มา ทั้งพระทั้งเณรรวมกัน มันเลยจะเป็นแบบลิงช่วยลิง เป็นป่าอย่างนี้ละ เขาตัดกิ่งไม้กันเป็นรั้ว แล้วทำเป็นช่อง ๆ เอาไว้ แล้วเขาเอาไม้หนัก ๆ อันหนึ่งคอยทับสัตว์เวลามันข้ามช่องเข้าไป ไปเหยียบสะเก็ดนี้มันหลุดตบนี้ทับสัตว์ตาย

ที่นี้พอกกลางวันเงียบ ๆ ใอันนี้มันไปเที่ยวหากินนี้ มันก็ลงไปข้างล่างไปหากิน เขาก็ทำรั้วเอาไว้มันเป็นช่องนิด ๆ ช่องนั้นเป็นช่องที่สำหรับไม้เป็นท่อนหนัก ๆ พอทับสัตว์ตายได้ดี ๆ นี่ละ พอสิงตลอดเข้าไปนั่นปั๊บ ไปเหยียบสะเก็ดนั้น สะเก็ดหลุดมันก็ทับเอา ที่นี้พอทับนี้ลิงก็ร้องก๊ก ๆ ร้องก๊กเหมือนว่าร้องหาความช่วยเหลือละท่านะ ลิงทั้งหลายก็มา ตัวไหนมากก็โดดขึ้นไป แทนที่จะไปยกไม้ขึ้นช่วยกันกลับไม้ ตัวนี้โดดขึ้นมากก็ไปอยู่ข้างบนข่มลงไปเป็นยังงี้ ๆ กำลังจะตาย ตัวนั้นข่ม ๆ ไม้ซุงทั้งท่อนนั้นเต็มไปด้วยลิง ตัวหนึ่งอยู่นั้นสุดท้ายเลยตาย นี่ละลิงช่วยลิงมันตายได้ง่ายนะ เราจึงไม่อยากให้เป็นแบบลิงช่วยลิง พอไม่สบาย เราจึงหลบของเราไปเสีย เราอยู่คนเดียวเราสบาย ไม่มีอะไรยุ่ง เรื่องภายนอกเราไม่ยุ่งๆ เอาละให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz